

שובכים קרובים אינו צריך להרחיק, ויש לפרשו בשלשה אופנים:

איבעית אימא: בדגוי, שהיו השובכים הקרובים של גוי. (14)

ואיבעית אימא: בדהפקר, שהיו השובכים הקרובים של הפקר.

ואיבעית אימא: בדידיה, שהיו השובכים הקרובים שייכים לפורס הנשכין.

רבה אמר: זו ששנינו ש"בישוב" אפילו מאה מיל לא יפרוס היינו **בישוב שובכין**, שהן מדלגות משובך לשובך ואפילו למרחק גדול.

ומקשינן עלה: **ותיפוק ליה** — שלא יפרוס נשכין — **משום שובכין גופייהו**, כלומר: הרי בלאו דילוגן של היונות הרחוקות, צריך הוא להרחיק משום השובכים הקרובים אליו!?

ומשנינן: הכא במאי עסקינן, כשמשום אותם

הדרן עלך מרובה

אבל המאירי [הובא שם] כתב: "תפתר בשובכין של גויים עובדי אלילים וטלסמאות, שאינן נכללין תחת גדר שום דת בעולם, שכגון אלו אין אנו מצוין בשמירתן", ומסוף לשונו נראה, שלא התיר גזל מגויים אלו, אלא שכאן חיוב שמירה הוא, ובשאר גויים אסור, ובאלו מותר, וצריך תלמוד.

לא היה יודע פירוש הברייתא, ולברר הברייתא הוא בא, וכן נראה מדברי התוספות."

14. ואף על גב דגזל גוי אסור, הכא שבישראל אינו אסור אלא מפני דרכי שלום, לכן בגוי מותר לגמרי, ה"ר ישעיה ב"שיטה מקובצת", וכן היא דעת הרמ"ה שהובא שם.